

מסורת הש"ס

(א) לקמן קמ"ג, (ב) וכלים פ"י
 ח"א פ"ט [מנחות טז:] (ושם
 יח) דבר זה בשם דאמר מר
 גלי אבנים, (ג) מ"ש י"ג
 שפגמארו דלא דילמא כ"י כ"ג.
 י"ש"ב, (ד) [לפיל מ.], (ה) ש"ך
 נפ"ב.

רבינו חננאל

[illegible]

במה אישה פרק שישי שבת

אין כה משום עטרו כלות. דגורו עליהן שלא תאז כהן מחרור
 'חלך משום זכר כהן' קוטה (דף מט.) : ושמואל אמר. כבול דמחני
 ככלל עדבדא ופליג אדרי' אבהו : חוסס שגולארו. הוא ככלל
 עדבדא והיו עושין אותו משל טייט : עדביד ליה רביה. אית ליה
 איתמא ולא שקיל ליה מחרורו והולישו
 מייצו : מייסא : המוסס והולישו
 איזר מייצו וזמורו

אין בה משום עמדות כלות ושמואל אמר
כבלא דעבדא תנן ומי אמר שמואל הכי
והואמר שמואל יוצא העבד בחותם שבצוארו
אבל לא בחותם שבכסותו לא קשיא "הא
דעבד ליה רביה הא דעבד איהו לנפשיה
במאי אוקימתא להא דשמואל דעבד ליה
רביה בחותם שבכסותו אמאי לא דילמא
מיהיפס ומירתו מוקפל ליה ומחית ליה
אכתפיה כדכר יצחק בר יוסף דא"ר יצחק
בר יוסף א"ר יוחנן ה"ריוצא במלית מקופלת
ומונחת לו על כתפיו בשבת חייב חטאת וכי
הא דא"ל שמואל לרב חיננא בר שילא
כולהו רבנן דבי ריש גלותא לא ליפקו
בסרבלי חתימי לבר מינד דלא קפרי עליך
דבי ריש גלותא: גופא אמר שמואל יוצא
העבד בחותם שבצוארו אבל לא בחותם
שבכסותו תניא נמי הכי י"צא העבד בחותם
שבצוארו אבל לא בחותם שבכסותו
ורמינהו לא יצא העבד בחותם שבצוארו
ולא בחותם שבכסותו יזה וזה אין מקבלין
טומאה ולא בוז שבצוארו אבל יוצא הוא
בבוז שבכסותו יזה וזה מקבלין טומאה ולא
תצא בהמה לא בחותם שבצוארה ולא
בחותם שבכסותה ולא בוז שבכסותה ולא
בוז שבצוארה זה וזה אין מקבלין טומאה
לילמא הא דעבד ליה רביה הא דעבד איהו
לנפשיה לא אידי ואידי דעבד ליה רביה
וכאן ובשל מתכת וכאן בשל מיט וכדכר
נחמן אמר רבה בר אבוח דבר המקפיד
עליו רבו אין יוצאין בו דבר שאין מקפיד
עליו יוצאין בו ה"נ מסתברא מדתני זה
וזה אין מקבלין טומאה אי אמרת בשלמא
של מתכת הני הוא דלא מקבלי טומאה
הא כלים דידהו מקבלי טומאה אלא אי
אמרת בשל מיט תנן הני הוא דלא מקבלי
טומאה הא כלים דידהו מקבלי טומאה והא
תניא וכלי אבנים כלי גללים וכלי אדמה
אין מקבלין טומאה לא מדברי תורה ולא
מדברי סופרים אלא ש"מ של מתכת ש"מ:
אמר מר ולא בוז שבצוארו אבל יוצא הוא
בוז שבכסותו וזו שבצוארו אמאי לא דילמא
מיהיפס ואתא לאיתויי זוג שבכסותו נמי
ליחוש דילמא מיהיפס ואתי לאיתויי הכא
במאי עסקינן דמיחא ביה מומחא וכדכר
הונא בריה דרב יהושע דאמר ר"ב הונא
בריה דרב יהושע כל שהוא ארוג לא גזרו:
אמר מר לא תצא בהמה לא בחותם
שבצוארה ולא בחותם שבכסותה ולא בוז
שבצוארה ולא בוז שבכסותה זה וזה אין
מקבלין טומאה וזוג דבהמה אין מקבלין
טומאה ורמינהו זוג של בהמה טמאה
ושל

לֹאִים דִּידֵהוּ כְּלִי הַעֲשׂוֹי מִטּוֹיֵט כֹּה שְׁאִיטוּ מִזְרָפוֹ כִּכְבֹּשׁ מַעֲשֵׂה
יָדָיו יוֹזֵר לְדִיחּוֹ קְרוֹי כְּלִי חֶרֶס אֵלֶּה כְּלִי אֲדֹמָה מִי מִקְבֵּל
וְיוֹמָמָה בְּתַמְיָה: כְּלִי גִלְלִים. * נְפִישֵׁי בָקָר שֶׁעֲשֵׂה מֵהֶן
לֵיל: דְּמִיחָא מוֹמָחָא. שְׂאֲרֵגוֹ כִּבְגָד וְתוֹ לֵב מִיִּסְפִּיק: לֹא
זוּרוֹ. לֵאחָא צוֹ וּדְרַב הוּנָה לְעֵינֵי אֲרִיב בִּי הֲאִי גוֹנָה
מִי אִיתֵמַר לְאֲשֻׁמְעִין דְּלֹא חִישִׁין מוֹ לְדִלְמָא מִיִּסְפִּיק:
וְשֵׁל

נת.

והאמר שמואל יוצא העבד בחותם ב' ולא צעי לזקומי
מתנין בחותם שנכסותו דמיא ליה לזקומי דעבד
לנפשיה ואיירי מתני' בכל חזממות: **הא** רעבד איזו אנפשיה.
קשה לרשב"א אמאי שריא מתני' דעבד איזו לנפשיה בחזר כיון

לליכא קפידא דרבו ו"ל דליכא קאט
קפידא אזל לא כל קי כמו בעבד
ליה רביה: **במא** אוקיפאמא אהא
דשמואל בעבד רביה רביה ב"ר
אזל יי מיירי דבעבד איהו לנפשיה
אמי שפיר דנזארו ליכא למימש
לדלמא פסקי ליה בדיס כדי שגל יצטו
הרואץ שזול עבד אזל בנכסותו
איהו למימש לדלמא מקפל עליו
לנכסות החוטם ולא ידע דיש בזה
חיוז חטאת אזל דבעבד ליה רביה
משום איתמא דרביה ירא לקפל
וסתמא נמי ידע הש"ס לררץ יתק
אזל ללא ידע שיש לחזק דילמא
מיפסקי ובתר דמשני מייתי ררץ יתק
ונחמ לפרושי שיש חיוז חטאת קפיוול:
דילמא פסקס וסתרת וספסל
פ"ה. דנחמל איהו ט"ה

שיהיה מקופל משי"א רבו שנספק
 לגמרי ויסור שצמוד פסקו למרד בו:
לא תצא בהמה ב'ר' דמחזיו כמלן
 דלול לחיגנא כדפי' צקור' דלא
 מצינ לממנר משום דילמא מפיסק
 ואחי לאחוי דהא לעיל (דף מד')
 מפרש דווג אקור משום דמחזיו
 כמלן דלול לחיגנא ולא קאמר
 דלמא מפיסק דומיא דחוס':
מאי שני זוג שבצוארה דלא
 מיפסיק ואחי לאחוי. והא
 דתנן לקמן (דף סו'): בני מלכס יוצאין
 בזוגין וכל אדם אלף שצברו חכמים
 בזהוין אמר ר"י דלמירי בזוגין יקריס
 שיוצאין בזוג בני מלכס כגון של כסף
 ושל זהב וכלא למיחש בזה דילמא
 מיפסיק דמסמחא תקועין הן יפה
 בשלמות לא של כסף והכל מיירי בזוג
 דעלמא דומיא דרוב של בטהה ונחמי
 דמוקי לה בגמרא כחריג בכסותו אחי
 נמי שפיר: **הב"ע** דמחי. וא"ת
 כי היכי דזוג אחיירי צמחי וסן נמי
 כי היכי חומס צמחי צמחי ואחין
 אחי אקור וי"ל דזוג מותר לפי שדרך
 לאורוג בצגד שאין שום צגד שלא
 יהא דמיו לפי ויתפשטו צדו ולא
 יתרחשו לפי ויתפשטו מכל צדו ולגנות
 הנגד אלל חומס אין דרך לעשותו
 בכל הנגדים שאינו יפוי הנגד ולכן
 גזרו חכמים אפילו בחריג בכסותו
 שיהא צריך לפוסקין אטו היכא שאין
 ארוב וא"ת דלמפסקין בין זוג שבצוארה
 לזוג שבכסותו לפיכך זוג שבכסותו
 גופיה בין מחי ללא מחי ויס לומר
 דמחא ליה לאשמעטין דזוג שבצוארה
 אקור אפילו בחמיטת הנגד שסביב
 צוארה ואינה יכולה ליפול אלף ע"י
 חמיטה: **כדבר** הונא ב'ר'
 ואע"ג דמילתא דרוב הונא אחימי לעיל
 (דף מ.) גבי מילתא מדקאמר כל
 שהא אריג משמע דה"ק בין לענין
 חמיטה בין לענין דלמא מפיסקה לא

החיישין נארגו: **ע"נ** שחברו בלדת וקבעו במסמכים טמא. והא דלמך בהקומץ רבא (מנחות דף מד.) קדין שעשאו וילון טבור מן המדרס לאו משום קביעות גרידא טבור אלא מיירי שעשה שום שינוי מעשה. והא דלמך בנגמר הדין (פסאדיון דף מח.) כפא שנתגמו לספר טבור מן המדרס אף על פי שלא עשהה שום שינוי מעשה כיון דנאסר בהנאה ע"י כן חשוב כשינוי מעשה: א"ן

עין משפט
נר מצוה

יא א ב מו מר פרט מהל' שנת ה' ית (ושין)
 נחמ' סמח לארין סה
 טושיע אר' ס' דס ספיק א'
 נחמ' :
 יב ג מר פרט מהל' כלס
 הלסס ט :
 יד ד סס הלסס :
 יד ה מר פרט מהל' שנת
 הלסס י סמח לארין סה
 טושיע אר' ס' דס ספיק
 יכ :
 לו ו מר פרט מהל' שנת
 הלסס ית סמח סה
 טושיע אר' ס' דס ספיק א'
 נחמ' :
 מז ז מר פרט מהל' כלס
 הלסס ו :

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בלי גללים
צפיע בקר. ע"ל דף טז
ע"כ כרש"י ד"ה גללים. וע'
מנחות סט ע"כ תד"ה כלי
גללים:

מוסף רש"י

היוצא בטלית מקופלת.
לפאר שנתה על ראשו הנביא
שמינה על כתפיו (לפסח)
א. קמא. הייב חטאת. שאן זה
דקן מלנסו (שם). כלי
גללים. כלי גללי כהמה
(מחות סס). לא: שם (שערי
א. קמא)